

Exposició Raimon, als 50 anys del debut a Barcelona

Exposició “Raimon al vent del món”. Espai Anella d’Arts Santa Mònica (Barcelona). Del 7 de novembre de 2012 al 26 de gener de 2013.

Per Jaume Comellas

La figura del cantant i poeta valencià Raimon ha tingut la virtut de mantenir una presència viva i permanent d’ençà que fa exactament 50 anys, el dia 15 de desembre de 1962, va debutar al Fòrum Vergés de Barcelona, amb prou feines havent-ne complerts 22.

Encara que nascut a Xàtiva, Raimon és una personalitat eminentment barcelonina, i per extensió de la representativitat del Cap i Casal, per convenciment i perquè mai no s’ha desarrelat dels seus orígens valencians -i xativins-, una figura cabdal de la cultura que engloba el concepte de Països Catalans. Tot plegat des d’aleshores ençà; des d’aquest mig segle ocupat especialment per la segona meitat de l’anterior i que -mèrit no poc destacat- es perllonga ben entrat l’actual.

Les raons d’aquesta pervivència són complexes tenint en compte els diversos, rics i suggestius avatars que a nivell personal i per un context especialment protagonista en la seva trajectòria, ha travessat la seva existència. En tot cas, i al marge de discussions subjectives, d’anàlisis socioculturals, estètiques, polítiques i històriques tan sofisticades com es vulgui, emergeix un component del tot determinant: la seva privilegiada categoria com a artista; aquest és el fet absolutament definitiu que dóna plena justificació a aquest protagonisme sostingut, fidel, viu i potent. Sense aquesta condició, tot seria una molt altra cosa.

A això cal afegir, també, un altre component important: la fidelitat i conseqüència plena vers uns principis estètics, ètics i ideològics als quals ha mantingut una fidelitat inalterable en el pas dels temps.

L’avinentsa del mig segle del debut a Barcelona -un pretext més dels molts als quals hom podria acudir-, ha servit perquè la institució Arts Santa Mònica hagi promogut una exposició a la seva seu a través de la qual, o millor dit a través del seu recorregut, perquè aquesta forma la presideix, hom mostra una visió molt anant a allò més important i essencial de la seva carrera artística i dels condicionaments que l’han marcada. Es tracta d’una exposició globalment molt ben confegida i rica en producció -excel·lent les aportacions plàstiques- i molt completa, tot sigui dit de passada. Amb un disseny molt funcional i pedagògic, ben organitzat cronològicament, hom gaudeix d’una visió en què allò més vistent conviu amb allò també important, però més amagat: per exemple, el detall explícit i directe del comportament de la censura amb les seves cançons en l’anterior règim; o bé el de les autoritats polítiques de la mateixa època en la seva estricta atenció repressiva a les actuacions... o no actuacions. Així mateix, apartat molt visible, les relacions amb grans noms de la cultura catalana i espanyola, especialment en la primera època, com Salvador Espriu, Carlos Semprún, Joan Miró, Antoni Tàpies, Andreu Alfaro, Joan Fuster, Manuel Vázquez Montalbán, Josep Maria Espinàs, Joan de Sagarra, Isabel-Clara Simó, Manuel Sacristán, José Luis López Aranguren, Josep Benet, Joan Oliver “Pere Quart”, Teresa Pàmies, Eduardo Galeano...

Per a qui conegui poc la trajectòria del cantant/poeta, la descoberta li resultarà altament il·lustrativa i rica, i per als qui ja la coneixen, la trobada -gràcies en bona part a material d’arxiu de la mateixa família-, gaudiran de la immediatesa directa, d’allò que sabien però que no havien pogut “tocar” amb els ulls -valgui la contradicció- i, per tant, la materialització no sols en informació sinó en matèria primera d’allò ja sabut. Hom podria parlar en aquest sentit d’una sobreinformació molt atractiva.

Aquesta exposició s’inscriu en un cap d’any d’acusat protagonisme *raimonià* amb esdeveniments, entre

d'altres, com l'acte de lliurament de la Medalla d'Or de la ciutat de Barcelona el pròxim dia 20 de novembre al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona i el recital que oferirà el dia 30 de novembre al Gran Teatre del Liceu.

Hom ha confeït un llibre catàleg ric especialment en il·lustracions, que obren sengles escrits del director de l'Arts Santa Mònica, Vicenç Altaió, i del comissari de l'exposició, Carlos Plasencia. Es tracta de textos que tenen el paper de situar, per una part, l'objecte de l'exposició i, per l'altra, el recorregut -biogràfic- de Raimon. En aquest sentit, hom troba a faltar un treball d'alta exigència literària, una glossa d'una firma de prestigi, que mostrés el seu Raimon, en una visió contempladora de la totalitat -en camí permanent, per descomptat- de la seva figura, i fins i tot, que ens oferís la imatge de la plenitud de la persona i artista en el mig segle de la professió de creador de transcendència musical i poètica. Hom podria insinuar d'aquesta manera, parafrasejant el títol d'una novel·la de Gabriel García Márquez, *"El coronel no tiene quien le escriba"*, que "Raimon, ara, no té qui li escrigui". Això suposa una certa imatge de nostàlgia que no es correspon, tal com he apuntat al principi, amb la seva incorruptible permanència de vitalitat.